

ZPRAVODAJ

KLUBU VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ
PŘI VÚ 8280 PROSTĚJOV

43

ROČNÍK XVII

číslo 1

Redakční uzávěrka: 10. 2. 2008

VZPOMÍNKY

Já omlouvám se přátelé, že okrádám Vás o čas, že tady zase kecám blbiny, a že je kecám nahlas. Avšak i v tomto planém kecání najde se kladná stránka, dá se to lépe poslouchat než bláboly Paroubka či Topolánka.

Berte to tedy s úsměvem a buďte trpělivý, možná, že ve svém věku kecám už naposled. Kdo ví? Každý z Vás podobných vzpomínek v hlavě nosí mraky, tak přihlaste se u Plesara a můžete kecat taky.

O čem dnes budu vyprávět? Naleju víno čisté! Nebudu mluvit o nebi či o Blanšku, tam už to máme jisté. Když prozradím Vám dnešní téma, srdce Vám poskočí, vždyť výsadkáři oslavili své šedesáté výročí.

Ne, nebudu tady otevírat nějaké výsadkářské dějiny, na to jsou jiní odborníci, já na starosti mám jen blbiny, které staly se kdysi na vojně. Mně, Tobě, nám drazí bratři. A když tedy staly se a byly, tak do vyprávění patřf.

Nebudu mluvit ani o výcviku, ten žrali jsme a ve všem byli poctiví.

Dnes budu mluvit o všem možném, tak ať se nikdo nediví.

A budu mluvit otevřeně, nic jiného mi ani nezbude.

Všechno je dávno promlčeno a nikdo mi stejně věřit nebude.

Znáte to všichni, nám veteránům říkávají „pamětník“, i když si toho dneska pamatujeme tak zhruba za pětik.

A proto díky za každou malinkatou vzpomínku, skládám je jednu ke druhé a Vám je dneska dávám do vínku.

Došli jsme k závěru, přátelé

Dnes sešli jsme se v tomto kraji, který jsme dobře znali, kde rodily se naše výsadkářské ideály.

Dnes můžeme si přiznat s klidnou tvářf, že zde, z obyčejných kluků, vyrostli skuteční výsadkáři.

Přátelé! Ten neúprosný zákon přírodní, určí nám jednou života den poslední.

No, je-li to tak, nedá se nic dělat. Je to napotvoru, a tak je nutno udělat v hlavě jakousi inventuru.

Já na to jeden lék dobrý mám.

Zajdu si k jezeru, přes vrcholky stromů se podívám, do míst kde tuším Zákupy, Stráž, či Hradčany, kde začínaly naše výsadkářské dějiny.

Pak sundám z hlavy a něžně pohladím náš baret rudý, a on mě v mysli pomůže vrátit se mezi své bojové druhy.

Pak zavede mě do míst, kde „lité boje“ jsme svedli, a představí mě velitele, kteří nás v těchto bojích vedli.

U jednoho z těch velitelů chtěl bych se zastavit, chtěl bych mu vzdát hold a za všechny jej pozdravit.

Poděkovat je slušnost a je to ve zvyku, a proto vřelě díky TOBĚ FRANTIČKU.

Všichni Tě měli rádi, toť pravda svatá, byls dobrým velitelem, byl jsi náš táta!

Měl jsi to s námi mnohdy těžké, to víme taky, byl jsi to v prvé řadě ty, kdo vchoval z nás chlapy.

Tak, radu na inventuru ode mne již máte.

Já věřím, že k jezeru se jistě podíváte.

A bude-li to už naposled, pak rozlučte se jedním slovem ZDE ŽILI VÝSADKÁŘI, tak tedy kraji můj, tak tedy sbohem.

Vzpomínka na to, jak jsem se stal výsadkářem

Tak pěkně od začátku, pánové, opakuji dnes znova, že jako bažant narukoval jsem do Falknova.

Nevěděl jsem já, mladý vyjukaný kluk, že se tam krátce předtím přestěhoval jakýsi východňářský pluk.

Cožpak dnes. Dneska viem celkom dobre po slovensku hovoriť, tenkrát jsem chudák ani nevěděl, co je to vlastně „říř“.

Když zaveleli „Na chrbát zbraň“, neměl jsem o tom ani páru, nerozuměl jsem ani tomu, když nadali mně do „somárů“.

Já přiznávám, že v morálce vojenské drobounké měl jsem tehdy vady, a za ten měsíc, průšvihů měl víc, než sapér Vodička se Švejkem dohromady.

Až jednou při čtení rozkazu, rozjasnilo se mi v mozku, když ve článku třetím četli: „Nábor dobrovolníků k výsadkovému vojsku“.

Pochopitelně! Já přihlásil se, tak jak má být, aby mě basa minula a ve Falknově měli klid.

Řekl jsem si tenkrát, jako ten Kozina: „Hin sa hukáže“, a s cestovním příkazem mazal jsem na zkoušku do Stráže.

Co Vám budu dál vyprávět, vždyť jste to každý prožil.

Jakási nová, čerstvá krev dostala se nám tenkrát do žil.

Hned první úkol zkoušek, běh kolem strážského jezera nám napověděl, že kdo výsadkářem býti chce, nesmí být posera.

A při pohledu na ptákoth, zoufalý pohled k nebi jsem poslal a promluvil si do duše: „Kam ses to vole dostal!“

Hned ozvala se Boží odpověď: „Cos chtěl, blbouno to máš, tak nebreč, dřf a hled ať tu zkoušku uděláš“.

Co říci dál? Zkoušku jsem udělal, ne, abych se chlubil, jinak jsem tady mezi Vámi nebyl.

A oznáměnf „PŘIJAT“ přišlo snad po pár dnech, a tak jsem na celé dva roky zakotvil v Zákupích.

Pak přišel výcvik. Tvrdý, přetvrdý, ale to každý dobře zná, a že nebyla to švanda, každý z Vás uznává.

Ale byli jsme kluci mladí a tak vedle dřiny, měla své místo švanda a nějaké ty lotroviny.

Pravda je svatá, že život výsadkářů dvojně měl tvářf, ve výcviku dát všechno ze sebe, pro hrdé jméno VÝSADKÁŘ.

Tou druhou tvářf bylo veselí i nějaký vtip tu byl, který nám tvrdý život výsadkáře, trošinku ulehčil.

Hoši! Teď mě právě něco napadlo mimo plán.

To si dva příslušníci II. roty v Zákupích mezi sebou vykládali.

Jejich jména znám, ale jsem člověk diskretní a zamlčím je.

Prostě Hruška říkal Hamanovi: „Ty, poslouchej, dneska je pátek, a přijde na kontrolu cimer Mansfeld. Neměli bychom schovat ten bicykl?“

„Proč, copak Mansfeld krade kola? To ne, ty Kubo, ale mohl by poznat to svoje, co se mu nedávno ztratilo!“

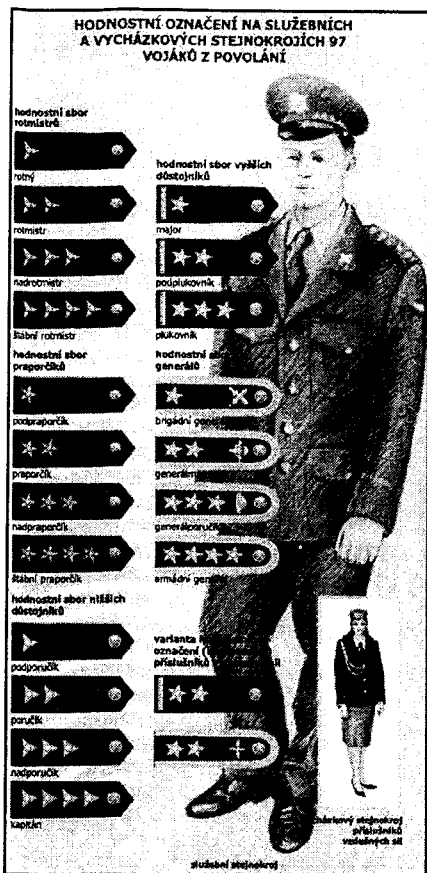
Vybráno z veršů kol. Hledíka, ze vzpomínek na X. SETKÁNÍ ve Starých Splavech-Borný červen 2007.

PODĚKOVÁNÍ

Výbor KVV Prostějov děkuje kolegům, známým a příznivcům za pozdravy a blahopřání do Nového roku 2008.

VOJENSKÉ HODNOSTI AČR

Na přání řady členů KVV, redakce Zpravodaje se rozhodla vojenské hodnosti uveřejnit.

Samozřejmě již neplatí hodnosti vojín, svobodník, desátník, četař.

VZPOMÍNKY MUDr. P. VENCELA

Vzpomínky na roky prožité u výsadkového vojska jsem nosil ve svém srdci stále. K jejich oprášení došlo náhodou při mém náhodném setkání ve Vojenské nemocnici v Bratislavě s plk.v.v. MUDr. Bohušem Bočkayem. Měl jsem za sebou pár operačních zákroků a možná jsem byl ještě excitovaný z nedávné narkózy. A snad i pod jejím vlivem jsem mu přislíbil sepsání mých vzpomínek. Jestli po tolika desítkách let ještě někoho osloví nechám na uvažování mých spolubojovníků – výsadkářů, se kterými jsem strávil nezapomenutelných šest let (1958-1964) v Prešově a v Prostějově.

Jsem plně přesvědčený, že vyvolávání vzpomínek je jedním ze způsobů jak zpomalovat podléhání biologickému zákonu apoptózy a přenést se v duchu do nezapomenutelných chvil bujaré mladosti a přitom znovu omládnout.

Příběh první – první a poslední trest, který jsem udělal po dobu vojenské kariéry

K výsadkovému vojsku jsem nastoupil 16. května 1958. Po krátkém otukávání u 71. výsadkového praporu jsem se stal na šest roků náčelníkem zdravotní služby 22. výsadkové brigády.

V té době se uvolnilo v brigádě více míst útvarových lékařů. Měl jsem možnost dosadit na tato místa lékaře z okruhu svých přátel. Prvním z nich MUDr. Jula Činčara jsem poznal z gymnázia. Pamatoval jsem si jej jako výborného skauta se sklonem k dobrodružstvím. Proto jsem jej doporučil za hlavního lékaře k 22. průzkumnému praporu. MUDr. Bohuše Bočkaye a MUDr. Mikuláše Kormaníka jsem znal ze studia ve Vojenské lékařské akademii v Hradci Králové. Bohuš výborně a rád hrál fotbal ve dne i v noci. Proto, aby nevyšel z trojfázového tréninku, zařadil jsem jej k 65. výsadkovému praporu, který se nacházel v Prešově u fotbalového stadionu. Míky byl věkově starší, rozvážnější, svdomitý s dobrým vztahem k pacientům. Proto jsem jej určil k 71. výsadkovému praporu, jehož ošetřovna poskytovala ošetřovatelskou činnost i pro příslušníky 22. výsadkové brigády.

Neuběhl ani měsíc naší aktivní spolupráce, když dva z těchto mých excelentních lékařů mi vyvedli nevidaný husarský kousek.

Při čtení těchto vzpomínek přeji všem, kteří je budou znovu prožívat, aby se jim odlehčila záda a narostla výsadkářská křídla.

Po dobu mé služby u výsadkového vojska jsem získal hodně poučení, jedno z nich jsem si vážil nejvíce a snažil se podle něho uspořádat svůj nastávající život:

„Aj keby ma v živote vždy bili palicou tvrdou a poriadnou, nech ju radšej zlomia moji milí na mne a nikdy nie nado mnou.“

Touto zásadou se mi dařilo usměřňovat mé další životní kroky. Pevně věřím, že jste jí v plném rozsahu využívali i Vy, moji vzácní přátelé – výsadkáři od 22. výsadkové brigády, které velil v jejím plném rozkvětu nezapomenutelný plukovník Franta Mansfeld.

V jedno nádherné zářivé ráno si mě pozval „na koberec“ do své kanceláře velitel brigády plk. Mansfeld.

Doktore, špatně vychováváte své podřízené. A vůbec, víte jakou hanbu udělali výsadkové brigádě? Dr. Bočkay a Dr. Kormaník jsou v base, kdesi ve Staré Lubovni.

Velitel brigády byl až neuvěřitelně oficiální, tvářil se přísně a pokračoval:

Od policie jsem se dozvěděl, že tam byli na nějaké zábavě, ukradli auto a dokonce s ním havarovali. Policie jim nasadila pouta a pro jistotu je odložila do basy, aby se nepokusili o další lotrovinu.

Velitel brigády když viděl moje zklamání nalil štamperlík a pokračoval:

Samozřejmě, že jsem už zařídil jejich propuštění z basy. Nařizuji Vám je bez pardónu potrestat! Ne proto, že to auto ukradli. Vždyť výsadkáři se po dobu své služby nachodí pěšky dost! Ale proto, že udělali velkou hanbu všem výsadkářům, a že se při tomto nepodařeném činu nechali chytit! Dopijte, doktore a můžete odejít!

Ze vzpomínek MUDr. Vencela upravil kol. Čtverák

N Á Z O R

Názor na III. ročník zakladatelů výsadkového vojska.

Já jsem se jako závodník zúčastnil posledních dvou ročníků, tak snad mohu trochu hodnotit. První – Prahou organizovaný v Želivu byl asi tím, co bychom my výsadkoví veteráni uvítali. Byl pohodový, disciplíny pro nás výsadkové starce úměrné, atmosféra příznivá. Druhý ročník – organizovaný Prostějovem byl ukázkou perfektně zorganizované akce na úrovni armády ČR. Disciplíny byly náročné, ale snesitelné. Ale tím dal Prostějov pro další ročníky látku příliš vysokou. Třetí ročník padl na KVV Chrudim. Byl to pro ně velmi náročný úkol a kdyby nebylo spojení s oslavou 60. výročí vzniku výsadkového vojska, asi by to pro ně bylo velmi těžké. Organizačně bylo toto spojení s oslavou velmi výhodné. Pro všechny účastníky však ne! Ti, co přijeli na oslavy neměli z memoriálu nic a nic neviděli, závodníci neměli nic z oslav. K disciplinám nechci mnoho říkat – lanová dráha byla těžko překonatelná i pro mladíky, střelba ze samopalu byla naprosto neregulární. Ale všichni měli stejné podmínky – přesto favorité propadli, nefavorité vítězili.

Důležité je, co přístě? Všechny zarazila vize kolegy Chromka z Liberce o 4. ročníku memoriálu. Disciplíny – střelba z pistole (myslím, že minimum veteránů to od vojny zkoušelo), hod granátem (zkuste po šedesátce hodit 25m na cíl) a běh po atletickém oválu na 12 minut (z toho jsme nebyli nadšeni i když nám bylo o 30 let méně). Myslím, že tyto disciplíny jsou spíše normami z tělesné přípravy pro vojáky profesionály 1. věkové kategorie. Za nejhorší považují rozšíření počtu družstva na 3 – kdy každý s každým musí splnit limit 120 let. To zřejmě vyřadí menší KVV, zřejmě i nás.

Proto si myslím, že by bylo dobré stanovit pro memoriál určité zásady – ne však direktivní normy. Měly by zavázat organizátory, aby podle svých podmínek dodrželi alespoň to, že závod bude pohodový, úměrný věku a kondici nás starců (i když výsadkových), aby vyloučil možné rozpory a nevráživost (krajně nepřijemné bylo v podstatě vyloučení družstva Slovenska v Chrudimi). Memoriál by se měl stát spíš přátelským setkáním výsadkových veteránů, kteří pomohli svou zdatností v pohodovém prostředí. Mám obavy, že vývoj daný posledními dvěma ročníky směřuje opačným směrem.

kol. E. Vanderka

PROVĚRKA

Ponorka se blížila k písitému pobřeží. Byl to klasický disselcekrický typ, neboť pro atomové ponorky je Baltické moře mělké a vyústění na Severní Atlantik nepřijemně sevřené úžinami Kattegat a Skagerrak. Důstojníci navigovali ponorku velmi opatrně, protože v námořních mapách se v některých oblastech objevují výstrahy: Nedoporučujeme kapitánům ponorek pokládat pravidlo na dno, neboť je to oblast nevybuchlých min a munice, co by pozůstatek II. světové války“. U přídových torpédometů se připravovali na vysazení dva muži. Byli poněkud nervózní, protože jejich úkol spočíval v tom, že v dýchacích přístrojích měli vzlézt do hlavní torpédometu, který byl následně zaplaven vodou. Pak se otevřely vnější kryty torpédometů a muži měli vyplavat skryté pod mořskou hladinu. Právě z tohoto úkonu měli výsadkáři obavy. Jednak aby se otevřely včas vzhledem k zásobě vzduchu a za druhé, aby je někdo omylem největším příklopem nepřivřel. Muži doplávali skrytí ke břehu, zahrabali potápěčskou výstroj, vzali si z příručných kontejnerů uniformy a zbraně a úspěšně se zařadili mezi vojáky základny, kde bylo mimo jiné velké množství povolovaných záložníků. Výsadkáři měli za úkol provést úkony, které by znemožnily vyhlášení bojového poplachu, případně snížili jeho provedení. Zmocnili se mimo jiné důležitých klíčů ale nic se nedělo. Vyřadili důležité elektrické a komunikační rozvody a opět nic. Tu říká jeden z výsadkářů: „To není možné, aby si toho někdo nevšiml. Trochu je musíme pozvednout“. Vyšel

na nádvoří a do vzduchu vypálil dávkou ze samopalů. Tím se spustil cirkus. Jak to probíhalo, si asi každý dovede představit. Ale i výsadkáři si tím značně ztížili ústup, protože základnu obehňala moře a s pevninou je spojena pouze úzkou šíjí. Jediný velmi riskantní únik se jevil vlakem, který jezdil mezi základnou a civilní oblastí. Chlapi vlezli do vagónu pro přepravu pošty a schovali se za balíky. Pohrozili zřízenci: „Jsme diverzanti ve vašich uniformách. My nemáme co ztratit. Jestli při kontrole z pásma cekneš, první kulka bude patřit Tobě. Budeme Tě mít stále na mušce“. Při kontrole roztrášený vlakvedoucí ani nepřipnul. Výsadkáři se vrátili na základnu a hlásili splnění úkolu. Pak začaly padat hlavy.

Tento příběh je napsán podle vyprávění Wacława Stogowského. Tento výsadkář z povolání a potápěč byl s kontingentem polských parašutistů vyslán jako voják OSN na Sinaj. Vlivem špatné tepelně zpracované masa onemocněl pravděpodobně nemocí (svalovec stočený). Po odchodu z armády a udělení penze pracoval u pobřežní záchranné služby. Poprvé jsem se s ním setkal na rádiodispečce „Úřadu mořského“ ve Gdyni. Spolu s ním jsem se potápěl na bývalé pokusné torpédové střelnici. Tento objekt postavený pár set metrů na moři sloužil Kriegsmarine ke zkouškám torpéd, které měly u německého námořnictva v prvních letech války až 30% selhávání. Kontaktní torpéda nedržela hloubku a často doplávala pod kýlem. Magnetická torpéda vybuchovala na trase mezi ponorkou a cílem.

Tuto oblast v zátocce Pucké budou určitě pamatovat někteří piloti ostravského stíhacího pluku,

poněvadž se tam v rámci bývalých vojenských svazků odbývaly ostré střelby. U osady Kuźnica byly na mělčině potopeny vraky lodí ponorka, které sloužily jako cvičné cíle pro letectvo.

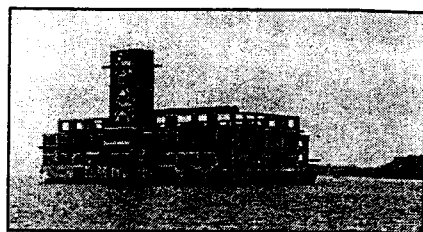
Když Wacław navštívil naše bývalé Československo, byl jsem pověřen vedením dolu Doubrava jako důlní záchranář jeho doprovodem v dole. Jako člověku, který miluje volné moře a modrou oblohu, hloubka 900m v teple a prachu nebyla moc po chuti.

V průběhu dohasínajícího konfliktu mezi Iránem a Iráskem se ve válečné zóně nacházelo mnoho lodí a tankérů opuštěných, bez posádky. Byla proto vytvořena polsko-norská posádka, jejichž úkolem bylo uhasit požáry a dovézt lodě pomocí tažného kútru se zvlášť silným motorem a speciálním tažným zařízením do přístavu.

Dnes už není možné zjistit, jestli to byla iránská nebo irácká raketa, kterou dostali přímý zásah a kútr se potopil s celou posádkou.

Jejich jména i s vyobrazením kútru jsou vytepana do podoby měděného reliéfu a umístěna v kostele poblíž nádraží Gdyně-přístav.

kol. J. Langhammer

PŘÍSLUŠNÍCI 7. VÝSAVKOVÉHO PLUKU NEMOHOU ZAPOMENOUT NA HOLEŠOV

Bylo to ve dnech 5. – 7. října 2007, kdy se ve vojenském klubu v Praze-Ruzyni uskutečnilo přátelské setkání u příležitosti 50. výročí vzniku vojenského útvaru 7374. Zúčastnili se jej příslušníci v Holešově působícího útvaru se svými manželkami – a vzpomínali na vše, co společně prožili. Někteří se neviděli více jak pětadvacet let a část se nesetkala od posledního setkání v Holešově v roce 1990.

Vzhled účastníků se změnil, vlasy zešedivěly nebo se ztratily, a teprve po zjištění jména se vybavily vzpomínky na bývalé spolubojovníky. Po pátečním seznamování a společné večeři se účastníci ubytovali v nedalekých ubytovnách a očekávali sobotní program. Začátek byl stanoven na 11 hodin dopoledne. Na čelném místě se usadili bývalí velitelé pluku, pánové Šedina a Košan, zakládající velitel pan Klíndera se svým spoluzakladatelem panem Janků a náčelník štábu pan Dufek.

Po zahájení a přivítání přítomných panem Hanákem byla přinesena bojová zástava 7. výsadkového pluku, kterou přivítali účastníci povstáním a dojetím a někteří i se slzami v očích. Poté byla uctěna památka všech těch, kteří již odešli do výsadkového nebe. Slova se ujal zakládající velitel jednotky zvláštního určení pan Klíndera, který vzpomněl na začátky v roce 1957, kdy došlo ke vzniku této jednotky v Sabinově.

Po roce se jednotka přemístila do Prešova a vznikl prapor, který byl v roce 1960 přemístěn do Holešova, kde působil jako pluk do roku 1969. Byl zrušen za příspěvní holešovských přísluhovců Aloise Indry, důstojníci a praporčíci po začínající normalizaci byli vyhozeni nebo rozmístěni po celé republice.

Po panu Klínderovi se ujal slova velitel 7. výsadkového pluku v Holešově pan Šedina, který ve svém vystoupení seznámil přítomné se svým osudem po odchodu z armády. Ocenil činnost příslušníků pluku za svého působení, který patřil mezi nejlepší útvary Československé armády. Místo pana Košana, který měl zdravotní potíže, vystoupila paní Košanová, manželka druhého

velitele pluku. Ve svém vystoupení se zmínil o hezkém životě v Holešově a vyzvedla i zásluhy manželce vojáků, které někdy ani nevěděly, jestli se otec jejich dětí vrátí.

Pan Dufek, náčelník štábu, informoval o neúspěšné žádosti o rehabilitaci pluku, který se jednoznačně postavil proti okupantům, což byla jedna z příčin jeho likvidace.

V dalším průběhu slavnostního programu vystupovali jednotliví účastníci, kteří vzpomínali na své působení u pluku a pobyt v Holešově. Všichni s dojetím hovořili o pobytu v Holešově, kde se vyžívali ve společenském, kulturním a sportovním životě. Ptali se na osud zámku, kde se konala kulturní vystoupení a Dukla plesy, na stadion Míru, kde byla vybudována krytá tribuna, aby holešovští diváci mohli sledovat úspěšná tažení fotbalistů Dukly Holešov. Hovořili o vztazích mezi rodinami, hodnotili školní podnětnky jejich dětí, a že byly vztahy ne velmi dobré úrovně, potvrdili účastníci i po tolika letech.

Objímání a společné slzy nebyly výjimkou. Za zmínku stojí také přítomnost vojáků základní služby, kteří byli u toho, když útvar vznikl a také vykonávali vojančinu v Holešově. Přestože

výcvik byl tvrdý, rádi vzpomínali na svůj pobyt na vojně a zejména v Holešově.

Po vystoupení diskutujících účastníků byla slavnostní část ukončena odnesením bojové zástavy, proběhlo společné fotografování a potom i společný oběd. Odpoledne pro účastníky zahrála cimbálová kapela Ondráš, při které si všichni přítomní zazpívali. Někteří odjeli na prohlídku pamětihodností Prahy. Tím byla oficiální část setkání ukončena.

Co říci závěrem. Na velmi úspěšném setkání, které všichni ocenili, se podílela organizační skupina ve složení panů Hanáka, Králíka, Mejdra, Solmoših a Tomalíka, kterým patří díky za umožnění setkání těch, kteří společně prožívali jak pracovní, tak rodinné soužití. Dokladem činnosti za uplynulá léta byla kronika, která vznikla v roce 1957 a byla vedena až do skončení činnosti 7. výsadkového pluku. Škoda, že se setkání zúčastnilo jen šest příslušníků s manželkami z Holešova, mohlo nás být více.

Přítomní účastníci s láskou vzpomínají na pobyt v Holešově, v krásném městě, ve kterém prožili nejkrásnější roky svého života. Příslušníci 7. výsadkového pluku na Holešov nikdy nezapomenou. *Karel Kotouček*

ŽENY VE 22. VÝSADKOVÉ BRIGÁDĚ

Před více jak 10 lety, ve Zpravodajích č. 14-16, psal kolega Ivan Verner o ženách, které u československého výsadkového vojska absolvovaly parašutistický výcvik a seskoky padákem. V závěrečném článku vyzval veterány k zaslání vzpomínek pro upřesnění osudů těchto žen, bohužel ohlasy byly nepatrné.

Již v této době jsem měl poznatky z foto alba velitelství roty VVB z let 1953-1954, které bylo z pozůstatosti jejího bývalého velitele por. Josefa Oršuly, že na velitelství 22. výsadkové brigády sloužily v této době 2 ženy. Původně jsem neznal jména těchto dvou poddůstojnic z povolání. Nejprve jsem získával všeobecné vzpomínky k nim, podstatnější od kolegy Miloně Rezkera z Prahy a zejména od kolegyně Heleny Hlilové z Košic, která jako občanský zaměstnanec na velitelství brigády tato děvčata tehdy více znala.

Postupně se podařilo jméno rotné z povolání Růženy Čillíkové z Prešova-Solivaru, později provdané Kubiasové, z kádrového oddělení VVB (vel. výsadk. brigády). Snad se narodila v Rudníku, okres Moldava nad Bodvou, jako její o 3 roky starší sestra Štefánia, která u výsadkové brigády nesloužila. Velmi dlouho se nedařilo zjistit více o další ženě, dle vzpomínek četařky z povolání Anny Kalmové, která měla být spolkou na VVB.

Obě děvčata prováděla s brigádou seskoky padákem. Nedávno zesnulý kolega Vladimír Hála vzpomínal na obě poddůstojnice, s kterými balil padáky na seskoky. Seskoky těchto žen počátkem padesátých let v Prešově potvrzoval i kolega Jan Hrala z balonové roty. Stále však jsem měl jen torza vzpomínek a v mnoha případech jsem musel spíše oponovat tvrzením, včetně velitelů, že ženy-parašutistky v prešovské brigádě nesloužily.

Až po výše uvedených článcích ve Zpravodaji KVV se ozval kolega Sáva Kubias z Liberce, který byl v letech 1952-1954 v základní službě u výsadkové brigády a tam absolvoval celkem 29 seskoků padákem. Absolvoval ŠDZ, a od konce roku 1953 byl jako rotný absolvent pomocníkem mjr. Melichárka na operačním oddělení vel. brigády. Absolventi ŠDZ zařazení na VVB tvořili 2. četvu velitelství por. Josefa Oršuly.

Díky pomoci libereckého kolegy Ladislava Sadíka, mi s odstupem času kolega Kubias zaslal údaje k Růžence Čillíkové, s kterou se seznámil v listopadu 1953 a přišel rok se stala jeho manželkou. Ke konci roku 1954 Růžena Kubiasová odešla na mateřskou dovolenou a přestěhovala se za manželem. V Liberci se v krajském aeroklubu Svazarmu zapojila do sportovního parašutismu. V létě 1956 ve věku 23 let zahynula při seskoku padákem do Máchova jezera.

Na dochované fotografii z léta 1953 je Růžena Čillíková v uniformě rotné s kovovým odznakem československých parašutistů na pravé kapse (zaveden do výstroje VV MNO 9.4.1949). Dle sdělení manžela má její odznak číslo 30273.

Mé bádání ve VÚA – VHA v Praze, v tomto směru bylo bezúspěšné, ve fondech MNO z let 1952-1954 jsem ve vztahu k výsadkovému vojsku prošel mnohé signatury z kartonů 114-279, ale k ženám u výsadkového vojska jsem nic nenašel. Nadějí mohlo být jen bádání ve VHA v Tmavě, kde byl archivní fond velitelství

22. výsadkové brigády uložen, tedy již ve Slovenské republice.

Po letech pátrání se až v nedávné době podařilo zjistit více, s vydatným úsilím kolegů Miroslava Řepky a Viktora Timury. Byly zjištěny celkem 4 ženy, které jako poddůstojnice sloužily v letech 1953-1955 u 22. výsadkové brigády v Prešově.

1. Rotná (později staršina) z povolání Čillíková Růžena, provdaná Kubiasová:

Dle rozkazu č. 37 (z roku 1953) velitele výsadkové brigády přemístilo V2VO dnem 31.1.1953 od KVV Prešov k výsadkové brigádě rotn. z povolání Růženu Čillíkovou. Byla ustanovena do funkce písařky kádrového oddělení výsadkové brigády. 17.7.1953 jí byla udělena dovolená z rodinných důvodů do Kralic nad Oslavou. Rozkazem velitele výsadkové brigády č. 235 ze 7.12.1953 byla povýšena do hodnosti staršina. Dle denních rozkazů v provedla 23 seskoků. 1. seskok z balónu 17.3.1953 a poslední 23 seskok z letadla 4.8.1954.

Dle rozkazu č. 188 (z roku 1955) velitele výsadkové brigády byla staršina z povolání Růžena Kubiasová dnem 1.10.1955 propuštěna, když nenastoupila službu po mateřské dovolené. Byla jí ponechána hodnost staršiny v záloze.

2. Četař z povolání Kalmová Anna:

Dle rozkazu č. 33 (z roku 1953) velitele výsadkové brigády hlásila nástup služby dne 11.2.1953. Dovolená jí byla udělena 18.4.1953 do obce Kubrá, okres Trenčín. Dle denních rozkazů v provedla 9 seskoků. 1. seskok z balónu 20.3.1953, poslední 9 seskok z letadla 6.10.1953. Mezitím jako čtvrtý absolvovala seskok z letadla se zbraní, jako šestý noční seskok.

3. Četař (později rotná) z povolání Myčkovy Ludmila:

V denních rozkazech v ní není záznam o jejím příchodu, funkčním zařazení a odchodu. S velitelkou rotou prováděla seskoky padákem v letech 1954-1955. Dle denních rozkazů v provedla 16 seskoků, je zaznamenán až 2. seskok z balónu 5.2.1954, poslední 16. seskok je z balónu 10.8.1955. Samozřejmě absolvovala mezitím i seskoky z letadla.

Od 12. seskoku, tj. od 16.12.1954 je uváděna její hodnost rotná.

4. Četař z povolání Sabadošová Eva:

Tajným rozkazem velitele výsadkové brigády z 25.10.1955 byla zařazena ke spojovací rotě a ustanovena do funkce náčelníka rádiové ústředny spojovacího pluku dnem 1.11.1955. Další údaje k ní (seskoky, dovolená, povýšení) nebyly v denních rozkazech roku 1955 a 1956 nalezeny.

V seznamech pro zvýšený zápočet služební doby výkonného výsadkáře za rok 1955 není uvedena žádná žena. Těž v denních rozkazech velitele brigády v roce 1956 se jméno ženy s vojenskou hodností nevyskytuje, obdobně žádné údaje o seskocích žen. Dá se konstatovat, že po delimitaci výsadkového vojska v roce 1955 již k němu nebyly ženy – parašutistky až do roku 1988 zařazovány.

Závěrem prosím kolegy veterány o sdělení poznatků pro doplnění údajů k výše uvedeným parašutistkám výsadkové brigády z let 1953-1955. U Anny Kalmové (mohla pocházet z obce Kubrá u Trenčína), Ludmily Myčkovy a Evy Sabadošové uvítám sdělení o jejich pozdějším zařazení, bydlišti, změně jména a případně kontaktní adresu pro získání fotografií. Jedná se o doplnění těchto bílých míst naší výsadkové historie.

Václav Kameník, Za Kulturním domem 538, 394 70 Kamenice nad Lipou, mobil: 724 036 886
kol. V. Kameník

VÝROČNÍ SETKÁNÍ – LIBEREC 2007

Liberečtí již tradičně zahájili seriál výročních setkání KVV ČR dne 10.11.2007. Charakter výročního setkání byl umocněn nejen vysokou účastí členů – ze 71 jich přišlo 67, ale i početnou účastí hostů.

Rok 2007 byl z pohledu dosavadních 12-ti let samostatné existence klubu hodnocen jako nejúspěšnější. Hlavní poslání klubu – maximální uspokojování zájmů svých členů byl naplněn. O tom svědčí nejen spokojenost členů, ale i výrazný nárůst účasti na akcích. Orientace na kvalitu vnitřního života klubu tak přináší své plody. Z vlastních iniciativ členů byla slavnostním aktem odhalena pamětní deska 71. pvpr. na náměstí Zákupech, pořízena byla klubová zástava.

Úspěšně se rozvíjí spolupráce s vojenskými součástmi AČR v Liberci – 31. chemickou brigádou, Armádním sportovním střediskem DUKLA i Krajským vojenským velitelstvím. Velmi aktivní je spolupráce s Klubem vojenských důchodců a místní pobočkou Svazu letců ČR.

Slavnostnímu shromáždění předcházela tradiční večer s hosty za účasti čestného člena klubu kol. Františka Mansfelda a pietní akt u posádkového památníku v kasárnách chemiků. Slavnostnímu shromáždění dominovalo vedle „slova velitele“ Fr. Mansfelda, ocenění zaslužilých členů klubu. Zlatý odznak a medaile Za zásluhy byla udělena k jubileu 80ti let výsadkovému nestoru kol. K. Jíravskému, medailí Za zásluhy byla oceněna kol. Josefa Jíravská (Maxová) mistryně světa v parašutismu. Pamětními medaillemi KVV ČR byli oceněni všichni členové klubu starší 75 let – za celoživotní věrnost své vojenské odbornosti. Pamětním odznakem k 60. výročí založení výsadkového vojska byla dekorována klubová zástava.

Děk libereckých patřil všem přítomným hostům, svojí účastí výrazně přispěli k posílení vnitřního sebevědomí klubu.

kol. J. Chrápek

ZÁVIST LOMCUJE NÁMI

„Závist je hrozně zlá lidská vlastnost. Při známé se ale, že Vám závidím. Závidím, jak dožbe Váš klub pracuje, jak jste soudržní, nezištně kamarádští ...“ To je úvodní věta projevu pana Bezoušky předsedy Klubu vojenských důchodců Zlín, ve kterém pozdravil loňské výroční posezení KVV Zlín. Výroční posezení 8.12.2007 se konalo za hojně účasti členů KVV Zlín i hostů. Z Liberce přijel kol. J. Chromek, z Chrudimi kol. Musflek, za Luštěnice kol. Kubíček, za „Beskydáky“ kol. Ivan-Jan Lukášek, brňáky zastupoval kol. Milan Šedivý, Prostějov vyslal kol. Jindru Čtveráka, Ládu Jugase a Ivana Verneru. Přijeli i kolegové ze slovenských klubů kol. Poláček z Bratislavy, kol. Štátný z B. Bystrice. Hosty byli starosta Uherského Brodu s chotí pan Ing. Kryštof s chotí a již zmíněný pan Bezoušek ze zlínského Klubu vojenských důchodců.

Všichni účastníci, vstupující na místo konání, do jídelny patrona KVV Zlín – ředitelství zlínské Policie, prošli náročnou kontrolou, při níž byli zaregistrováni, prolustrováni, ale hlavně preventivně desinfikováni excelentní meruňkovici (někteří byli tak zamofeni, že museli desinfikováni opakovat – a to mnohdy vícekrát!)

Po vstupu do sálu docházelo ihned k mnoha soukromým uvítacím ceremoniálům, besedám, výměně názorů, zkušeností (zejména o neduzích), prostě ke všemu co vždy provází setkání dobrých přátel, spolupracovníků, ale i známých. To zejména platilo o přítomných manželkách a životních družkách veteránů (a bylo jich dost). Tady se pochopitelně tématem diskusí netočila kolem příhod na padácích, lumpárnických při výcviku či vzpomínek na hrđinské činy v různých oběrstvovacích podnikcích, zamlada hojně navštěvovaných. Zde šla řeč především o nezbytných a praktických záležitostech – co děti, vnoučátka, jak

špikovat svíčkovou, nové bomby ve výrobě moučníků, pečiva ... A propó, pečivo! Toho byla zase řádná dávka na stolech a k potěšení některých „sladáků“ byly zákusky hojně doplňovány (pozn. autora: vzpomínal jsem na L.O., ten by si dal!). A nebyly to jen sladkosti. Diabetici (ale nejen oni) si mohli dopřát jemně nakrájeného, vysoce dietního, na jazyku se rozplývajícího báječně prorostlého pečeného bůčku, zalévaného neměně vynikajícím vrččkem – „bílým i červeným“.

Nebylo nutno pátrat po původu dobrot. Děvčata se opět předvedla, bohužel, nestačil jsem vypátrat jména těch, která měla největší zásluhu na vcelospokojenosti účastníků akce, tak alespoň budu jmenovat Aničku Martincovou, která to jistě všem „hospodynkám“ vyřídí.

Leč zanechme vzpomínek na manu a ambrosii nebeskou a připomeňme si věci pozemské. Organizace posezení klapala – jako vždy – od začátku výborně. Dostavil se i fotoreportér z Mladé fronty, který ještě před začátkem jednání „intervjvoval“ předsedu klubu Františka Pospíška, takže se činnost KVV Zlín a veteránského hnutí vůbec opět dostala cestou tisku do podvědomí občanů.

Vlastní jednání zahájil kolega Martinec, pověřený moderováním tohoto posezení. Hned v úvodu vzpomel na kolegy a kamarády, kteří se už mezi nás nevrátí a kterým jsme věnovali minutu tichých vzpomínek. Možná, že v těch sférah, ve kterých po té pozemské pouti přebývají, slyšeli náš hymnu, zpívanou na začátku jednání i na jejich počest.

Po úvodním ceremoniálu ve zprávě o činnosti klubu jeho předseda kolega František Pospíšek ohodnotil a osvětlil život i jednotlivé akce klubu, což bylo konkrétně dokladováno na výstavce kronik, pohárů, trofejí, vlastních prací členů klubu, dokumentací a dalších, připravené a dané k dispozici po celou dobu jednání ve zvláštní místnosti.

V rámci oficiální části byly uděleny odměny členkám, členům a dalším zasloužilým osobám jak za práci, sportovní výsledky, tak i k osobním výročím. Součástí programu bylo též velkoplošné promítání videozáznamů z činnosti klubu. Zajímavost: největší úspěch – dalo by se říci potlesk na otevřené scéně – měl šot z tandemových seskoků členů klubu, kdy se kameramanovi podařilo zachytit okamžik, kdy jedna nejmenovaná kolegyně, jsoucí po otevření padáku šťastím bez sebe, chtěla zavolat na kameramana, ale bohužel, neměla asi zubní protézu řádně přilepenou Blendadentem a tak zoubky putovaly pěkně na výlet do volného prostoru. Pro obrovský úspěch byla tato sekvence mnohokrát opakovaná (i ve zpomalení). Nebylo, ale natočeno, zda se úspěšná skokanka po přistání nevydala svůj chrup vyhledat.

Jednání pozdravili delegáti klubů a v diskusi pak vystoupili i kolegové ze Zlína. Velmi kvalitní bylo vystoupení kolegy Chromka z Liberce a pana Kryštofa, starosty Uherského Brodu. Pro delegace klubů byl připraven nádherně vypracovaný Výroční zpravodaj.

Skončením oficiálního programu byl dán prostor pro večeri a společenskou zábavu. Tu prezentoval především tanec. „Kluci i holky“ – jak nás mladistvě vyzírající veterány nazval ve svém srdečném projevu pan starosta Kryštof – zapomněli na své neduhy, bolesti, strasti a pravidelně přerušování losováním bohaté tomboly vytáčely polky, waltze, twisty i „rokec“ jako zamlada. A jako zamlada se srotla skupinka pěvců okolo „orchestru“ a za jeho vedení přela národní, sprotónárodní, lidové, vojenské i „bojové“ písně tak, až se celá ocelová konstrukce jídelny chvěla.

Chvěla se tak, jako nám se chvěl hlas, když jsme se loučili s pořadateli a kamarády a slibovali si, že „... zase za rok!“ Nakonec stručně hodnocení – jako vždy „atlično!“

kol. Ivan Verner

VINOBRANÍ

V měsíci říjnu KVV Prostějov uskutečnil již tradiční výsadkové vinobraní v restauraci „Panel“ na Plumlovské přehradě. Zájem o tuto akci byl tak velký, že se musel počet míst rozšířit o další stoly. Uvítací program nepostrádal opatření proti případnému chladu, o které se postarali kol. Stará a kol. Jugas. Rovněž restauraci připravený guláš patřil mezi takové dobroty, jako byly ty, které připravily a donesly manželky, družky a přítelkyně členů našeho klubu.

Degustaci a konzumaci vína, které k této společenské akci patřil zajistil kol. Starý, vybraným druhem, který nebyl dosud v nabídce morav-

ských vín znám. Jednalo se o „Výsadkové víno“ k výročí založení výsadkového vojska z vinného sklepa Dětkovice.

Dobrá hudba, která hrála k poslechu i k tanci jen podtrhla úroveň zábavy, která vrcholila společným zpěvem. I přes to, že byl k dispozici dostatek pochutin a nápojů, nikdo nestačil požit tolik, aby se přivedl do jiného stavu.

O kvalitě této akce svědčí ta skutečnost, že před koncem bylo nutno posunout čas odjezdu a kol. Lejskem přesvědčovat přítomné, že je třeba opustit místo zábavy.

Po skončení akce o jejichž přípravu a zdárný průběh se postarali Maruška a Jindra Stařák s kolegou Jugasem a Lejskem.

kol. Lejssek

VÝSADKÁŘI – 60 let v čele armády

Tak je nazvaná publikace, kterou vytvořila Daga Minkewitzová s autorským kolektivem, převážně členů KVVV Praha. Po jejím přečtení musím konstatovat, že se jim dlo vsuktu podařilo.

Jednotlivé články zachycují v kostce všechny podstatné události z existence výsadkářů u nás a nevdají, že se některá fakta i opakují. Přesto, že jsem sloužil u výsadkových jednotek od začátku až do konce své vojenské kariéry vojáka z povolání, dozvěděl jsem se některé skutečnosti, které jsem v průběhu své služby ani nezaznamenal, a to z historie jednotek mimo výsadkovou brigádu.

Přál bych všem bývalým výsadkářům, aby si

mohli tuto publikaci přečíst a v duchu se vrátit do doby, kdy i oni pomáhali realizovat tuto již historii. Znovu si projít všechny ty okamžiky života ve výsadkovém kolektivu.

Jak je možné s nadhledem se dívat na naši situaci, již kmetů – výsadkářů, mě k slzám rozesmálo rýmované čtení, které napsal kolega Miloš Hledčák ve výše zmíněné publikaci pod názvem „Průzkumníkem proti své vůli“. Svým velkým rozsahem nelze uveřejnit ve Zpravodaji, ale každému bych přál to pobavení z jejího přečtení.

Mé poděkování patřít všem, kteří se na realizaci této publikace podíleli.

kol. L. Opletal

MEMORIÁL

Ve dnech 11.1 – 13.1. 2008 se konal v Lednicko-Valtickém areálu – Břeclav II. ročník memoriálu plk. Černoty a čs. parašutistů.

Soutěže se zúčastnilo celkem 23 čtyřčlenných družstev v pěti disciplínách. Například topografie, plavání, noční orientační závod, přesun na 10 km s překonáváním překážek a hod RG.

Z počtu zúčastněných družstev bylo 15 družstev aktivních záloh a 8 družstev profesionálních vojáků. Celý memoriál proběhl v duchu přátelské a kolektivní snahy o dosažení co nejlepších výsledků.

Nejlepších výsledků z aktivních záloh, získalo na I. místě družstvo z Polska, na II. místě družstvo z Liberce a na III. místě se umístilo družstvo 601. skupiny spec.sil z Prostějova.

Nejlepších výsledků družstev profesionálních vojáků na I. místě se umístilo družstvo 43. mech. výsadkového praporu z Chrudimi, II. místo získalo družstvo 41. mechan. praporu ze Žatce a III. místo obsadilo družstvo 102. průzkum. praporu z Prostějova.

Vyhodnocení proběhlo ve velmi pěkném prostředí zámečku „LA VENERIA“ ve Valticích. Na předání medailí se podíleli plk. gšt. Ing. Aleš Opata a za KVV Prostějov plk. v.v. Ing. Jindřich Stařák.

Za úspěšné a důstojné provedení II. ročníku Memoriálu patřít všem organizátorům a především hlavnímu organizátorovi kpt. v.v. Mgr. Františku Trávníčkovi.

kol. Lejssek

Víte, že....

- Jistě všichni výsadkáři s hrdostí přijali zprávu o tom, že 28. října 2007 byl výsadkář škpt. Rudolf Hrubec vyznamenán. In memoriam nejvyšším vyznamenáním ČR řádem Bílého lva I. stupně. 5.11.2007 byl uspořádán vzpomínkový večer, kde občané obce spolu s významnými hosty v čele s hejtmanem JĚK p. Zahradníkem oslavili toto vyznamenání. Večera se zúčastnila delegace KVV Písek. E. Vanderka ve svém vystoupení zdůraznil, že všichni bývalí vojenští výsadkáři berou ocenění i jako uznání své práce při rozvíjení odkazu zakladatelů výsadkového vojska.
- Z iniciativy kol. Josefa Stahla – občana Zákup, je součástí naučné turistické stezky v Zákupích samostatný panel, věnovaný působnosti výsadkových jednotek v letech 1947 – 1952 v tomto městě. Návštěvníků doporučujeme ke shlédnutí.
- Klubový prapor KVV Liberec byl na výročním setkání dekorován Záslužnou medailí 9. roty chemické radiací a biologické ochrany (první profesionální jednotka AČR), která byla klubu udělena v r. 2002. Dekorování provedl zastupující velitel 31. chemické brigády.
- Pozvání a propozice 4. ročníku Memoriálu zakladatelů výs. vojska v branném víceboji, jehož pořadatelem v roce 2008 je KVV Liberec, budou registrovaným klubům zaslány nejpozději do poloviny května. Zájemci o účast (mimo KVV – PV, PHA, CHRU, ZL, BRNO, HK, PZŇ, LUŠŤ) upřesněte na adresu: Jaroslav Chromek, Haškova 937/10 Liberec 6 PSČ 460 06, tel. 720 124 669.
- Ve věku 92 let zemřela v posledních listopadových dnech 2007 aktivní členka KVV Liberec paní Lucie Braunová. Svůj první tandemový seskok padákem provedla ve věku 85 let, poslední z celkového počtu 7, vykonala ve věku 91 let v roce 2006.
- 8.12.2007 se uskutečnilo výroční shromáždění klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Zprávu o činnosti přednesl kol. Josef Hanák. Mezi nejvýznamnější akce klubu v minulém období patřily: účast na pietním aktu skupiny Anthropoid a položení věnce k pomníku bojovníků za svobodu v Dejvicích, zajištění shromáždění k 60. výročí založení výsadkového vojska a zorganizování setkání příslušníků 7. výsadkového pluku. Kol. Starý informoval přítomné o závěrech porady předsedů klubů, která se uskutečnila 24.11.2007 v Prostějově a o činnosti klubu výsadkových veteránů v Prostějově. Podrobnou zprávu o hospodaření přednesla kol. Suhomelová. Diskutující ocenili pravidelné besedy pořádané klubem a možnost setkávání členů. Výročnímu shromáždění byl přítomen i bývalý velitel 7. výsadkového pluku plk. v. v. Šedina a delegace regionálních klubů.
- Příslušníci 102. pzpr gen. K. Palečka z PV se zúčastnili jednoho z nejdělnějších a nejtěžších mezinárodních klání průzkumných skupin, při kterém se koncem léta 2007 vylodili na estonském pobřeží. Prostějovská sedmičlenná skupina mezi dalšími třiceti z poloviny

zahraničními skupinami, získali zkušenosti v močálových oblastech ve velmi proměnlivých klimatických podmínkách. Skupina všechny zadané úkoly zvládla a proto se v Estonsku v roce 2008 této akce zúčastní i další příslušníci tohoto pz praporu.

- Před šedesáti lety, 1. října 1947 byl zřízen pěší prapor 71. československých parašutistů. V dubnu 1948 dochází k naplnění dalších výsadkových jednotek – ve Stráži pod Ralskem výsadkové učiliště, v Borečku zřízena balírna padáků, v Hradčanech vybudována výcviková zařízení. V dubnu 1948 je zahájeno výcvikové období 71. ppr. V létě 1948 na závěr XI. Vseskolského sletu se vojenští parašutisté představili veřejnosti seskokem na plochu strahovského stadionu. V listopadu 1948 bylo provedeno první rotní cvičení s přechodem k partyzánskému boji. Na tyto události bychom letos z historie vojenských výsadkářů měli vzpomínat.
- 11. ročníku turnaje v nohejbale „O pohár šéfredaktora A-Reportu“ se zúčastnilo i družstvo VÚ 8280 a v kategorii neregistrovaných se umístilo na stříbrné příčce.
- V listopadu 2007 schválila vláda nový dokument o transformaci ozbrojených sil. Jedná se o druhý krok reformy armády. Má 3 fáze a to do roku 2011, 2015, 2018. Řeší mnoho problémů. Zajímavé je, že byl potvrzen ústup od původně zamýšlených velkých vojenských základů a zůstane územně více rozptýlených a menších útvarů po celé republice.
- Pplk. Ing. Jindřich Starý, velitel 102. průzkumného praporu z Prostějova, stejně jako v roce 2003, vyhověl přání organizátorů a se svým útvarem zajistil provedení 8. ročníku soutěže „O organizaci NATO a bezpečnostní politice, nazvané ALIENTE 2008“. Dvojice středoškoláků ze 13 států Evropy se ve dvou předkolech setkají ve vědomostní soutěži a jejich vítězové ve finálovém kole právě v Prostějově. Vítězové tohoto klání budou odměněni zájezdem do Norska. A-REPORT – Z-08
- Dne 27. května 1942 v 10 hod. 35 minut byl proveden atentát na R. Heydricha. Uplyne tedy 66 let od této události a dosud se nepodařilo uzavřít dohady o tom, proč rtm. Gaběškoví v osudný okamžik selhal samopal STEN. Verzi je několik. Rozhodující byl ale čin rtm. Jana Kubiše, který duchapřítomným vrhnutím bomby na automobil zajistil splnění úkolu. Je proto trochu nelogické a k zamyšlení, proč Jan Kubiš v České republice nemá obdobný pomník jako Josef Gaběšek v Žilině.
- Příslušníci 601. skupiny speciálních sil z Prostějova poté, co v minulosti absolvovali horský výcvik v rakouských a italských Alpách, výcvik v džungli ve středoaamerické BELIZE a nasazení v Afghánistánu dokončili tuto sérii přípravou v polárním prostředí v březnu 2007. Cvičení probíhalo v severním Norsku, převážně za polárním kruhem. Pro naše vojáky bylo úkolem vyhledávat polovojenské jednotky, provádět úderné akce proti nim, eliminovat je, a vést speciální průzkum.

- Rada města Prostějova odsouhlasila umístění znaku města Prostějova na líčové straně pamětního odznaku 102. pz. praporu gen. K. Palečka, který bude vydán.

Ivan KUTÍN 85

Ve „Zpravodajích“, různých publikacích a slavnostních projevech vzpomínáme na lidi, kteří mají zásluhy na budování výsadkového vojska. Nejčastěji jsou uváděny jména, gen. Palečka, gen. Krzák, plk. Černoty a plk. Mansfelda. Dovolte abych připomněl člověka, kterého bezesporu můžeme zařadit k těmto osobnostem. Je to kolega Ing. Ivan Kutín. V dubnu 1948 nastoupil k 71. výsadkovému praporu v Zákupích jako velitel čtyř-spojovací náčelník. V roce 1949-1951 absolvoval Vysokou vojenskou školu v Praze a nastoupil do funkce náčelníka operačního oddělení MNO-VVV.

Na podzim roku 1952 při založení 22. výsadkové brigády byl ustanoven do funkce náčelníka štábu brigády. Tuto funkci vykonával po dobu 8 let. Krátce vykonával i funkci ZV brigády (do června 1961). Po dobu jeho působení ve funkci náčelníka štábu veleli výsadkové brigádě tito velitelé: plk. Štefan Bunzák, mjr. Ludovít Faluba a plk. František Mansfeld. Kdo sloužil u útvarů a svazků, jistě dokáže posoudit váhu funkce náčelníka štábu. Do období jeho působení u 22. vb na funkci NŠ patřil i příprava a provedení redислоkace brigády.

Já osobně jsem sloužil u 22. vb (71. výsadkového praporu) po dobu 9 let a kol. Ivana Kutína jsem měl tu čest zažít jen 1,5 roku, kdy vykonával funkci NŠ a krátce ZV 22. vb. I tato krátká doba stačila na to, aby se trvale vryl do mé paměti a předpokládám i paměť mých kolegů, kteří v roce 1960 nastoupili jako poručíci k 22. vb. Byl pro nás mladý vzorem náročného důstojníka, vystupujícího slušně, inteligentně a velmi jsme si jej vážili. Má to štěstí, že s tímto vzorem z mého mládí mohu být ve stejném klubu, a i po 47 letech se můj názor na jeho lidské kvality jen potvrzuje.

Kolega Ivan Kutín je aktivním členem KVV Brno a dne 4. února 2008 oslavil 85 roků. Všichni mu přeje pevně zdravý do dalších let.

kol. Milan Terem

Vydává klub výsadkových veteránů Prostějov pro potřeby svých členů. **Neprodejně.**

Kontaktní adresy:

Ing. Jindřich STARÝ – předseda
Dětkovice 26, 79804 Určice, tel. 582357311
Ing. Jindřich ČTVERÁK – místopředseda
předseda redakční rady
B.Šmerala 15, 79601 Prostějov, tel. 582347914
František LEJSEK – člen výboru
Šárka 24, 79601 Prostějov, tel. 582343605
Bankovní spojení:
Účet 188 989 286, kód 0300

Graficky zpracovalo a vydalo
Oddělení polygrafie CGeoZ Olomouc

Uzávěrka Zpravodaje č. 44 je 6. 6. 2008